

Hoofdstuk 1

Nederland, Merel

Merel staat voor de spiegel. Haar vingers glijden over het dikke, lelijke litteken op haar borst.

Had ze toch voor de reconstructie moeten kiezen? Naderende voetstappen zorgen ervoor dat ze haastig haar hemdje laat zakken en doet alsof ze druk bezig is een keuze te maken uit haar blouses, als Marcel de inloopkast in stapt.

‘Ik moet gaan, het zal wel laat worden. Ik heb nog een diner met een klant vanavond.’

Hij blijft achter haar staan en in de spiegel ziet ze hem, gekleed in één van zijn duurste kostuums, elke haar op zijn plek en gladgeschoren. Zoals altijd ziet hij eruit om door een ringetje te halen, net als zij tot een aantal maanden terug.

‘Jij nog iets bijzonders vandaag?’

Hij haalt vluchtig een hand langs haar wang en is al weer bijna op weg naar de deur.

‘Ja, de laatste afspraak met de oncoloog,’ brengt ze uit.

Heel even is er een hapering in zijn pas, maar zo kort dat ze denkt dat ze het zich verbeeldt.

‘O ja, succes, ik hoor het wel.’

En weg is hij.

Ze wacht tot ze zijn schoenen op de trap hoort voor ze zich op het stoffen krukje laat zakken dat in het midden van de inloopkast staat. Zwijgend staart ze naar haar spiegelbeeld. Een diepe zucht gaat door haar heen en ze ziet een enkele traan langs haar neus naar beneden rollen. Ze proeft het zilt op haar lippen en sluit vol vertwijfeling haar ogen.

Marcel Dubois, succesvol advocaat op de Zuidas, maar hopeloos als het aankomt op empathie. Vanaf het allereerste moment dat ze het knobbeltje voelde heeft hij geen idee hoe hij zich ten opzichte van haar moet gedragen. Jarenlang zijn ze partners geweest, privé en zakelijk, maar op het moment dat ze hem werkelijk nodig had was hij er niet.

Een zakendiner, het zal best. Ze heeft niet eens de puf om zich er druk over te maken of het echt zo is of een smoes.

Langzaam komt ze overeind en haalt een mooi, klassiek maar toch vrouwelijk mantelpakje tevoorschijn. Voorheen droeg ze dit soort dingen op de rechtbank, nu hoopt ze er kracht aan te ontlenu voor haar doktersafpraak. Met een hand die niet helemaal vast is, brengt ze zorgvuldig haar make-up aan. Ze kamt haar haren die inmiddels weer enigszins zijn aangegroeid en verrassend genoeg een beetje krullen. In de keuken vindt ze de kom van Marcells havermost op het aanrecht naast een leeg espressokopje. Met tegenzin zet ze een kop thee voor zichzelf. In ontbijt heeft ze geen trek, ze weet zeker dat ze geen hap door haar keel krijgt, misschien na de afspraak.

Een uur later loopt ze met lood in haar schoenen - maar vastberaden niemand iets te laten merken - van de parkeergarage over het plein naar de hoofdingang van het ziekenhuis.

Hoewel ze werkelijk vurig hoopt dat het vandaag echt, absoluut de laatste keer is dat ze hier is, durft ze het nog niet te geloven. Een vluchtige blik in een glazen wand die ze passeert, toont het beeld van een te slanke, succesvolle vrouw; mooi opgemaakt, goed gekleed. Ze schreeuwt aan alle kanten het woord 'geslaagd' uit, maar van binnen trilt ze als een puber voor haar eerste afspraakje.

Dokter Wim de Vries kijkt naar de vrouw die zoals altijd alleen zijn behandelkamer binnenkomt. In het begin heeft het hem verbaasd, daarna is er bewondering voor haar ogenschijnlijke zelfverzekerdheid voor in de plaats gekomen. Hij blijft zich afvragen wat haar verhaal is. Volgens de gegevens is ze getrouwd, maar hij heeft nog nooit een man in haar buurt gezien. Eén keer was er een andere vrouw bij; een totaal ander type, nonchalant gekleed in spijkerbroek en slobbertrui.

'Mevrouw Meertens, neemt u plaats.'

Hij heeft haar in het begin één keer mevrouw Dubois genoemd, maar dat heeft ze meteen resoluut van tafel geveegd. De blik op haar gezicht was duidelijk, die fout moest hij niet nog een keer maken.

'Dank u.'

Ze neemt ogenschijnlijk rustig op de stoel tegenover hem plaats, maar hij ziet aan de witte knokkels van de hand die haar tas omklemt dat ze niet zo rustig is als ze zich doet voorkomen. Een deel van hem heeft medelijden met haar, maar hij weet inmiddels wel beter dan dit te laten blijken. Na de negen maanden die hun traject inmiddels loopt, kent hij haar nauwelijks beter dan bij haar allereerste consult. In tegenstelling tot de meeste vrouwen in zijn spreekkamer heeft ze haar emoties hoogstzelden getoond en als ze dat al deed, liet ze direct merken dat enig medelijden van zijn kant niet werd gewaardeerd. Hij was haar arts, hij moest haar genezen, verder verwachtte ze niets van hem.

In hoeverre het een houding is of een werkelijke kracht weet hij nog steeds niet; waarschijnlijk een combinatie. Hij weet dat ze een succesvol advocaat is, al heeft ze het laatste half jaar niet gewerkt. Hij kan zich maar al te goed voorstellen hoe ze in de rechtbank moet overkomen; succesvol, gedistingeerd, koel. Of er achter dat masker een werkelijk geëmotioneerde vrouw zit heeft hij niet kunnen ontdekken.

‘En, dokter?’

Hij blijft blijkbaar te lang stil, verdiept in zijn gedachten over deze vrouw en haar geschiedenis en maakt een abrupte beweging als zij hem weer bij de les roept.

‘Zijn alle uitslagen bekend?’

Haar ogen zijn strak op zijn gezicht gevestigd en langzaam plooit hij zijn lippen tot een glimlach. Hij ziet hoe ze heel voorzichtig iets ontspant.

‘Wat mij betreft hoeven we u voorlopig niet meer terug te zien, mevrouw Meertens. Alles is zo goed als we kunnen wensen. U moet voorlopig jaarlijks terugkomen voor controle, maar verder bent u vrij om te gaan en te staan waar u wilt,’ deelt hij haar mede.

Een snel geknipper van haar ogen ...